

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 269/2026
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. ста 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Миленка Милисављевића, поднетом против правоснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К.бр.34/23 од 13.09.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 177/25 од 17.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2026. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Миленка Милисављевића, поднет против правоснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К.бр.34/23 од 13.09.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 177/25 од 17.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К.бр.34/23 од 13.09.2024. године окривљена АА (раније АА1) је оглашена кривом да је извршила кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од једне године коју ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, а које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да се остатак казне издржава у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени ББ је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 26.08.2015.године до 16.10.2025. године. О мери безбедности, трошковима кривичног поступка и имовинско-правном захтеву је одлучено на начин ближе описан у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 177/25 од 17.09.2025. године усвојена је жалба браниоца окривљеног ББ, адвоката Слободана Антонића и преиначена пресуда Вишег суда у Шапцу К.бр.34/23 од 13.09.2024. године, тако што је окривљени ББ ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ, те је усвојена и жалба ВЈТ у Шапцу и преиначена првостепена пресуда у погледу одлуке о казни тако што је због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1.КЗ Апелациони суд у Новом Саду осудио окривљену АА на казну затвора у трајању од две године. Жалба браниоца окривљене АА је одбијена као неоснована, а побијана првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена. О мери безбедности, трошковима кривичног поступка и имовинско-правном захтеву је одлучено на начин ближе описан у изреци пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Миленко Милисављевић због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи другостепену пресуду тако што ће одбити као неосновану жалбу ВЈТ у Шапцу К.бр.34/23 од 13.09.2024. године у односу на окривљену АА и потврдити првостепену пресуду или да укине другостепену пресуду и врати списе предмета на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети ако је правоснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу, повређена одредба кривичног поступка и то прописане чланом 485. став 4. ЗКП или ако је на чињенично стање утврђено у правоснажној одлуци погрешно примењен закон. Право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости због повреде ЗКП је ограничено таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 485. став 4. ЗКП) те се захтев може поднети због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљене АА, адвокат Миленко Милисављевић у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, наведену повреду бранилац образлаже наводима да у конкретном случају нема узрочно-последичне везе између предузетих радњи окривљене АА и последица које су наступиле, а што представља неопходан услов за постојање кривичног дела, као и да је другостепени суд приликом одлучивања применио теорију еквиваленције, према којој је узрок сваки онај догађај без којег не би дошло до одређене последице, а другостепени суд наведену теорију тумачи у смислу да се од свих услова који се могу довести у контекст наступања последице, издваја само један који је узрок последице, а

што по оцени браниоца представља погрешно тумачење исте. Примењено на конкретан случај, другостепени суд је извео закључак да је једини узрок настанка штетне последице у понашању окривљене АА, док по оцени браниоца, не може да се закључи да је предузимање радње претицања услов који је типичан да редовно проузрокује последицу у виду угрожавања јавног саобраћаја. У прилог наведеном, бранилац је истакао да је након радње окривљене дошло и до накнадног догађаја, када је возач минибуса прешао на леву страну коловоза и остварио контакт са возилом које се кретало из супротног смера, а возач том приликом био у стању тешке алкохолисаности, што је услов типичан да редовно проузрокује последицу у виду угрожавања јавног саобраћаја и довођења у опасност живота и тела људи, исто као и скретање возилом удесно а потом улево. Другостепени суд је поступак утврђивања постојања узрочне везе између радње окривљеног ББ и последице у виду судара са возилом марке „Рено“ ценио као да је овај окривљени у тренутку био трезан возач, а што је неприхватљиво јер се код последичних кривичних дела утврђује узрочна веза између радње учиниоца и последице, а не узрочна веза између непостојеће ситуације и последице. Бранилац је још истакао да суд у контексту постојања кривице окривљене уопште није ценио чињеницу да је окривљена започела претицање на месту где је то дозвољено, да је изостала констатација са записника о увиђају да је кривина улево, а којој се окривљена приближавала возилом, била прегледна, да је налаз и мишљење комисије судских вештака био произвољан и исконструисан у делу да је прегледност била ограничена због постојања више стабала са високим крошњама, да се суд није бавио питањем на ком растојању од окривљене је био минибус у време када је започела претицање, да је возач минибуса управљао возилом недозвољеном брзином и да ли би да је на време почео са кочењем био избегнут контакт са возилом окривљене, као и да суд уопште није ценио због чега је иста комисија вештака у року од годину дана донела потпуно различите закључке, иако није дошло до круцијалних промена у утврђеном чињеничном стању.

По оцени Врховног суда, бранилац окривљене на овај начин оспорава утврђено чињенично стање и полемиче са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама, те указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, па на овај начин суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У осталом делу захтева бранилац окривљене суштински указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да у разлозима пресуде другостепеног суда постоје бројне контрадикторности.

Како повреде одредби чланова 438. став 2. тачка 2) и 440. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, Врховни суд је захтев браниоца окривљене АА, адвоката Миленка Милисављевића, оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић